

beschouwen, — een blik die hem verwondde en niet losliet. . . . Hoe had hij ooit kunnen denken, dat in zijn Maremmen nergens Flavia voor hem zou leven? En Silvio, zijn kleine baas. . . . wie zou er met hem wandelen 's morgens? Dan verdrong de angstige verwachting dier dagen, geladen van groote en wie weet tragische gebeurtenissen, deze teedere beelden. Gian Carlo had het hem geschreven: „de couranten tasten in het duister, onze chefs spreken het tegen, maar wij weten het allen, vóór 4 November in het land is, zullen wij Rome nemen, of vóór Rome vallen, al naar deze regeering van laffe honden zal blaffen of jankend op de vlucht slaan.”

Vier November, dacht Renato bedrukt, de herdenkdag van onze overwinning in den grooten oorlog! Maar wat zal deze opmarsch naar Rome ons brengen?

En opnieuw, en ten derde male, over het Seminarie-dak, klonken de drie kleine klokketonen van het Ave Maria eenlijk en helder door de ijle herfstlucht.

De koorheer bleef gedoken in een dubbele gedachte.

't Was of die lichtgetinte klank voortleefde in de wijde stilte der avondlijke Maremmen daarbuiten en in de stilte der lage schemerkamer die hen omsloot.

Tot plotseling Don Pompeo de schoongevormde hand met den topazen ring omhoog hief en zijn groen-beknopte, houten koningin in een edele vaart heel het schaakbord schuin deed oversteken.

„Koning!” waarschuwde opnieuw de triomfantelijke stem, sonoor van vreugde.

Renato, haastig en wat onbesuisd, verstak den bestookte achter den pion van daareven.

Maar Don Pompeo was onverbiddelijk. Rechtneer nu zond hij zijn houten furie, tot vlaknaast den bedreigden machteloze, die zichtbaar onbehagelijk zich voelde in zijn veelvuldige knobbels.

„Schaakmat!”

Nu eerst ontwaakte Renato met volle aandacht bij het blijkbaar verbroddeld spel.

— Kom, schaakmat!? Maar ja. . . . te nemen was ze niet, de belaagster. . . . een kasteel beschermde haar. En uitwijken kon hij ook niet. . . . een vijandelijk paard loerde op z'n scheven sprong.

„Je bent erbij, vriend!” zegevierde de kanunnik; „niet minder schaakmat dan onze koning in zijn Quirinaal.”

Hij rees op, draaide het licht aan, zoodat plotseling Renato's nederlaag in al haar naaktheid ten toon stond. Dan schoof hij energiek een nieuw houtblok onder de roodverkolende tronken in den haard; 't werd 's avonds al koud daarboven, al was October nog niet op zijn eind.